

LÖYHÄ USKO II

Väinö Hotti

Armo riittää

Tämä virtaus julistaa ”pelkkää armoa”. Ei tunneta lainkaan mahdollisuutta, että ihminen voi joutua ”armon ulkopuolelle”. Tähän liittyy myös harha: KERRAN PELASTETTU, AINA PELASTETTU!

”Totisesti minä sanon teille: **kaikki synnit annetaan ihmisten lapsille anteeksi, pilkkaamisetkin, kuinka paljon pilkannevatkin; mutta joka pilkkaa Pyhää Henkeä, se ei saa ikinä anteeksi, vaan on vikapää iankaikkiseen syntiin.**” Sillä he sanoivat: ”Hänessä on saastainen henki” (Mark.3:28-30).

”Sillä **mahdotonta on niitä**, jotka kerran ovat valistetut ja taivaallista lahjaa maistaneet ja Pyhästä Hengestä osallisiksi tulleet ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia, ja sitten ovat luopuneet - **taas uudistaa parannukseen**, he kun jälleen itsellensä ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häntä julki häpäisevät. Sillä maa, joka särpii sisäänsä sen päälle usein tulevan sateen ja kantaa kasvun hyödyksi niille, joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta; mutta se, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita, on kelvoton ja lähellä kirousta, ja sen loppu on, että se poltetaan” (Hebr.6:4-8).

”Sillä jos me tahallamme teemme syntiä, päästyämme totuuden tuntoon, niin ei ole enää uhria meidän syntiemme edestä, vaan hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat. Joka hylkää Mooseksen lain, sen pitää armotta kahden tai kolmen todistajan todistuksen nojalla kuoleman: kuinka paljoa ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, **joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren**, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä! Sillä me tunnemme hänet, joka on sanonut: ”Minun on kosto, minä olen maksava”; ja vielä: ”Herra on tuomitseva kansansa”. Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin” (Hebr.6:26-31).

Sosiaalinen evankeliumi

*”Vähäisenkin hengellisen arvostelukyvyn omaava henkilö huomaa yleensä, missä usko on elävää ja missä ei, mutta eräällä alueella tällainen henkien erottaminen ei näytä yhtä helpolta. **Tarkoitin sitä matkamiehen mielen syrjäytymistä, mikä syntyy innokkaan sosiaalisen toiminnan piirissä**” (Osmo Tiililä, Kuolema, s.66).*

”Sosiaalisen evankeliumin” käsitys Jumalan valtakunnasta sisältää monissa tapauksissa Raamatun perustotuuksien kieltämistä.

Jumalaa ei pidetä pyhänä ja armahtavana eikä Tuomarina, jolle kaikkien on tehtävä tili, vaan hänet käsitetään hyvántahtoiseksi ja ”peräänantavaksi” Isäksi, joka on luonut maailman sellaiseksi, että se välttämättömyyden pakosta tulee paremmaksi ja paremmaksi. Tämän Jumalan kanssa on ihmisten oltava yhteistyössä sodan poistamiseksi, maailman liittotasavallan muodostamiseksi, teollisen demokratian, moraalisen kasvatuksen ja sosiaalisen tietoisuuden parantamiseksi, jotta siten saataisiin rakennetuksi ”Jumalan valtakunta”.

Ihmistä ei pidetä langenneena ja lihanmielessään Jumalaa vastaan kapinoivana olentona, joka on pimeyden valtojen orjuudessa ja palveluksessa, niin että hänestä tulee Jumalan lapsi vasta kääntymyksen, uudestisyntymisen, pelastuksen kautta. Häntä pidetään ilman muuta, luomisen perusteella, Jumalan lapsena. Lunastus ja pelastus Kristuksessa ei siten ole tarpeen. Riittää, kun ihminen saa paremmat yhteiskunnalliset olot, kasvatusta jne. Kristusta pidetään pääasiassa ihanteena ja opettajana.

Synti on epäsosiaalinen eli yhteiskunnan vastainen mielenlaatu ja käytös, ei ihmisen kapinaa Jumalaa vastaan ja siitä johtuvaa syyllisyyttä ja tuomionalaisuutta. Jeesus on uskonnollinen nero, jossa ihmisen olemuksen kyvyt ovat kehittyneet huippuunsa. Kehitys, kasvaminen, kulttuuri ja uskonto vaalivat ja kasvattavat ihmisessä ihmisystävällisiä tunteita ja hyvyyttä. Kehitys ja sosiaaliset uudistukset ovat tässä ottaneet lunastuksen ja pelastuksen paikan. Ihmisestä tulee ”sosiaalisen evankeliumin” mukaan Jumalan valtakunnan kansalainen ilman Vapahtajaa ja hänen vertaan, ilman Pyhän Hengen vaikuttamaa uudestisyntymistä (David Hedegård – Uuras Saarnivaara: Kohti suurta Baabelia, s. 42).

SOSIAALINEN EVANKELIUMI on **viides evankeliumi** ja samalla MARTAN KRISTILLISYYTTÄ! Se on samalla **suuren puhdin kristillisyyttä**:

”Suuren puhdin kristillisyyys ei ole milloinkaan ollut riittävästi kiinnostunut luvatusa Pyhän Hengen lahjasta” (Niilo Tuomenoksa, Valkoiset synnit, s.54).

Opin hylkääminen

Aikamme hengellinen kenttä on heikosti opillisesti orientoitunut. Se arvostaa vain käytännön kristillisyyttä. Lähetystyökin on pitkälti muuttumassa ”kehitysaputyöksi”.

Radio Dein taholta (**Kirsi Rostamo**) on julistettu: *”Itse emme ota kantaa oppikysymyksiin juuri sen takia, että evankeliumi pysyy pääasiana”* (21.8.15, netti).

On outoa, jos evankeliumi ja oppi eriytetään toisistaan!

Katteetonta kristillisyyttä

Voidaan julistaa Raamatusta otettua sanaa, jolla ei kuitenkaan ole RAAMATULLISTA KATETTA. Vanhat heränneet puhuivat ”KROSSAAMISESTA SANAN PÄÄLLE!” Tämä on nimenomaan ”lahkolaisten ongelma”!

”Siinä kaikki väärät lahkolaiset riippuvat ja krossaavat sanan päälle. Sinulla pitää siitä olla sisällinen todistus, ja kun ei ole, niin ikävöidä ja odottaa, kunnes valo koittaa sieluusi” (Paavo Ruotsalainen / Oravala, Erämaan profeetta, ss.389,390).

Tällöin julistetaan ”vesitettyä evankeliumia”. Tämä merkitsee ihmisten pettämistä – jumalisuuden varjolla. Jumalaiset sanat soljuvat vuolaasti, puhe on ulkonaisesti täydellistä ja muotokaunista, mutta siitä puuttuu sisältö ja sanoma. (JOHANNES KHRYSOSTOMOS ”Kultasu”). Tällainen puhe ei herätä ihmisiä, vaan menee niin kuin ”vesi hanhen selkään. Tämä julistus menee VUOHIEN HUVITTAMISEN piikkiin!

Nimikristillisyyys

Nimenomaan kansankirkossa tämä on hyvin yleistä. Kirkonkirjat ovat kunnossa, mutta sydämen muutosta, särkymistä tai murtumista ei ole koskaan tapahtunut. Parannus, kääntyminen, vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen on tuntemattomia asioita. Nimikristillisyyys kertoo osaltaan julistuksen heikosta tasosta; meiltä puuttuu parannussaarnaajia.

”Ja Sardeen seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, jolla on ne Jumalan seitsemän henkeä ja ne seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi: sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut” (Ilm.3:1).

*”Lienee sitäkin kristillisyyttä, missä ei toivota mitään tapahtuvaksi. **Kun olisi vain hiljainen ja harras siunauksen sade kuolleitten luitten päällä, lämmin ja suloinen autuus, niin toki riittäisi, vaikka olisikin kirkon penkeissä viisisataa miestä menossa helvettiin” (Tuomenoksa, Valkoiset synnit, s.27).***

Penseys

Penseä ihminen on verrattavissa nukkuvaan ihmiseen; hän ei reagoi mihinkään: hän on mykkä, kuuro ja – rampa. Hän on hengellisessä ”tokkurassa”. Hän elää ”valhe- maailmassa”. Hänellä on suuret luulot itsestään. Häneltä puuttuu HENGEN KÖYHYYS!

”Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet penseä,

etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos. **Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.** Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit. Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroitse siis ja tee parannus” (Ilm.3:14-19).

Vaiettu kadottava synti

Alkuseurakunnassa synnintekijöihin sovellettiin kirkkokuria. Jos henkilö ei nuhteesta ojentunut, hänet erotettiin seurakunnasta. Hänet voitiin ottaa myöhemmin takaisin, jos hän nöyrtyi parannukseen. Katolinen kirkko hairautui pahoin kirkkokuriasaassa. Tällä kirkolla oli inkvisitio, jonka välityksellä se vuosisatojen saatossa on teloittanut jopa 50 miljoonaa uskova.

Kun syntejä tuodaan esille, liikutaan tavallisesti yksilötasolla. Raamattu kuitenkin tuntee myös yhteisösynnin, jopa sellaisen, joka kadottaa. Tämä on ”kollektiivinen synti”. Se merkitsee sitä, että **ihminen voi joutua kadotukseen, jos hän kuuluu kadottavaan ryhmään:**

”Paetkaa Baabelista ja pelastakoon kukin henkensä, **älkää hukkuko sen syntiin**” (Jer.51:9).

”Aamun sarastaessa enkelit kiirehtivät Lootia sanoen: ”Nouse, ota vaimosi ja molemmat tyttäresi, jotka ovat luonasi, **ettet hukkuisi kaupungin syntivelan tähden**”. Ja kun hän vielä vitkasteli, tarttuivat miehet hänen käteensä sekä hänen vaimonsa ja molempien tyttäriensä käteen, sillä Herra tahtoi säästää hänet, ja veivät hänet ulos ja jättivät hänet ulkopuolelle kaupunkia. Ja viedessään heitä ulos sanoi mies: ”Pakene henkesi tähden, älä katso taaksesi äläkä pysähdy mihinkään lakeudella. **Pakene vuorille, ettet hukkuisi**” (1. Moos.19:15-17).

”Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, **eriseurat, lahkot**, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, **eivät peri Jumalan valtakuntaa**” (Gal.5:19-21).

”Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, **ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa**” (Ilm.18:4).

Oppi-isäongelma

”Muistakaa johtajanne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa; katsokaa, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seuratkaa heidän uskoansa” (Hebr.13:7).

Raamattu neuvoo meitä ”muistamaan johtajiamme”. Nimenomaan sellaisia johtajia, jotka ovat olleet uskollisia Sanalle. Erityisesti meidän tulee tarkata, millainen heidän uskonsa on ollut. Tähän liittyy myös kristillinen Sanan mukainen elämä.

Saatanan harhautus

”Sillä semmoiset ovat valheapostoleja, petollisia työntekijöitä, jotka tekeytyvät Kristuksen apostoleiksi. Eikä ihme; sillä itse saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi. Ei ole siis paljon, jos hänen palvelijansakin tekeytyvät vanhurskauden palvelijoiksi, mutta heidän loppunsa on oleva heidän tekojensa mukainen” (2. Kor.11:13-15).

”On sydän raadollinen Ja syntiin taipuva. Sen tietää vihollinen, Siks alkaa kiusata. Hän pahaks muuttaa voipi Myös lahjat parhaimmat, Hän tarkkaan vartioipi, Sä milloin nukahdat” (Vvk.442:2).

Vaara on siinä, että oppi-isät voivat siirtyä Raamatun paikalle. Tällöin ”hyvästä tulee parhaan vihollinen.” Pahimman laatuinen ”korvausteologia” pääsee toteutumaan silloin, jos me **hirttäydymme** johonkin oppi-isään: MARTTI LUTHER, URHO MUROMA, ENSIO LEHTONEN jne. Herran temppelin karmea näky: juudaksia hirttopuussa! Hirttäytymisen edellä käy aina JEESUKSEN PETTÄMINEN! Me olemme tällöin ”epäjumalan palvelijoita” – **kaikesta hurskaudestamme huolimatta.**

Pelastuksen välineestä epäjumala

”Silloin Herra sanoi Moosekselle: ”Tee itsellesi käärme ja pane se tangon päähän, niin jokainen purtu, joka siihen katsoo, jää eloon”. Niin Mooses teki vaskikäärmeen ja pani sen tangon päähän; jos ketä käärmeet sitten purivat ja tämä katsoi vaskikäärmeeseen, niin hän jäi eloon” (4. Moos.21:8,9).

Myöhemmin tästä vaskikäärmeestä tuli kansalle epäjumala!

”Hän poisti uhrikukkulat, murskasi patsaat, hakkasi maahan asera-karsikon ja löi palasiksi vaskikäärmeen, jonka Mooses oli tehnyt; sillä niihin aikoihin asti israelilaiset olivat polttaneet uhreja sille; sitä kutsuttiin nimellä Nehustan” (2. Kun.18:4).

”Sellaisissa kohdissa, joissa näyttää olevan ristiriitoja Raamatun ja Lutherin välillä, ei luterilainen kirkko luonnollisestikaan voi ratkaista asioita Lutherin eduksi Raamattua vastaan. Se ei ole sidottu Lutherin auktoriteettiin, vaan Raamatun auktoriteettiin” (Osmo Tiililä, Kristilliset kirkot ja muut yhteisöt, s.224).